

Literatura xuvenil con denominación de orixe

- AGUSTÍN FERNÁNDEZ PAZ. *O centro do labirinto*. Xerais, Vigo, 1997.

Agustín Fernández Paz volveu facelo. Obsesión, maravilloso delirio, utopía anegante. Un vilalbés atravesando o medio século armado coa certa frecha da verba fabuladora, aceirada razón que tensa o arco na liña infinita que nos separa do utópico Unicornio Branco: un planeta unido en pacífica convivencia, solidario cos pobos e marxas sociais, nunca discriminatorio por razóns de sexo e definitivamente comprometido na conservación e mellora das condicións medioambientais.

De todo iso e de moito máis trata *O centro do labirinto*, última entrega narrativa deste veterano Robin Hood das letras infantís e xuvenís galegas, que ofrece nesta novela unha cativante trama argumental na máis pura liña do relato de futuroficción.

Ora ben, a pesar da ambientación futurista da historia, o lector curioso non atopará aquí un espazo de fabulación ó estilo dos clásicos do xénero da ciencia ficción (Asimov, Lem, Clarke...) nos que a fin última do relatado se sitúa sempre na prospección especulativa do porvir deixando a un lado o presente máis inmediato. Pola contra, en *O centro do labirinto* a ubicación temporal dos acontecementos a mediados do século vindeiro cumpre unha funcionalidade pragmático-narrativa ben definida: abrimos ó espazo reflexivo sobre os perigosos vieiros polos que a nosa sociedade actual comeza a transitar e que poden, nun futuro ben cercano, ser a causa da súa propia autodestrución.

O emprego do *flashback*, da polifonía narrativa e da alternancia discursiva dos diálogos sumados ó desenvolvemento trepidante da acción fan deste libro unha historia xuvenil amena e de agradable lectura. Neste sentido, é preciso salientar que tanto os personaxes (algún deles con lenes trazos autobiográficos) coma os espazos nos que transcorre a acción (Campo Lameiro, Santiago de Compostela...) e mesmo a intertextualidade artística da que se serve por veces Fernández Paz (citas de Bob Dylan, de Suso de Toro, etc.) aproximan, aínda máis, a narración ó presente, creando un circuito de vasos comunicantes nos que o hoxe empírico informa e posibilita o mañá futurible.

Pero é que, ademais, na cocteleira de Fernández Paz caben tamén os licores amorosos —tan do gusto do público mozo ó que potencialmente vai dirixido o texto—, que aparecen mesturados coa prosa de aventuras e con outros treitos e pasaxes nos que o afán pacifista, ecolóxico e igualitario dos protagonistas —fiel reflexo neste caso do propio autor— domina toda a narración.

O centro do labirinto é, antes que nada, unha defensa do sentimento telúrico que nos religa co espazo nutricional, unha aposta pola diversidade de culturas, de formas outras de ver e entender a vida, un auténtico anfiteatro para a alteridade, e todo comunicado a través dunha historia suxestiva, de acción vibrante, onde hai espazo tanto para a tenrura donda e algodónada coma para o humor cómplice e agudo.

Se xa é difícil nunha literatura que goza de tan boa saúde como a actual literatura xuvenil galega publicar un texto de estimable altura, que isto o faga quen ten dado xa á mesma tantos bos títulos (lémbrense, entre outros, *As flores radioactivas*, *Contos por palabras*, *Rapazas*, *Unha lúa na fiestra*, *Trece anos de Branca* ou *Cartas de inverno*) é, xaora, dobremente de agradecer, pois non sempre ocorre que os nosos escritores manteñan unha mesma liña de aceptabilidade nos diferentes produtos que van dando a coñecer ó mercado editorial. Cómpre, pois, congratularnos pola aparición nos andeis das nosas librerías de *O centro do labirinto*, novela inzada de atractivos na que o pulso narrativo e estilístico de Fernández Paz de seguro non defraudará a todos aqueles que se animen a debuzarse na lectura das súas páxinas.

ARMANDO REQUEIXO